

Sprawa T-409/06

Sun Sang Kong Yuen Shoes Factory (Hui Yang) Corp. Ltd przeciwko Radzie Unii Europejskiej

Dumping — Przywóz obuwia o skórzanych cholewkach pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej i z Wietnamu — Status przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej — Kontrola wyrwykowa — Brak współpracy — Prawo do obrony — Szkoda — Obowiązek uzasadnienia

Wyrok Sądu (ósma izba) z dnia 4 marca 2010 r. II - 812

Streszczenie wyroku

1. *Wspólna polityka handlowa — Ochrona przed praktykami dumpingowymi — Margines dumpingu — Ustalenie wartości normalnej — Wykorzystanie dostępnych danych w przypadku odmowy współpracy przez przedsiębiorstwo*
(rozporządzenie Rady nr 384/96, art. 18)
2. *Wspólna polityka handlowa — Ochrona przed praktykami dumpingowymi — Procedura antydumpingowa — Prawo do obrony — Przekazanie przez Komisję ostatecznych ustaleń przedsiębiorstwom*
(rozporządzenie Rady nr 384/96, art. 20 ust. 2, 4)

3. *Prawo wspólnotowe — Zasady — Prawo do obrony — Przestrzeganie w ramach postępowania administracyjnego — Antydumping — Spoczywający na instytucjach obowiązek ujawnienia informacji zainteresowanym przedsiębiorstwom — Dodatkowy dokument w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń*
(rozporządzenie Rady nr 384/96, art. 20 ust. 5)
4. *Wspólna polityka handlowa — Ochrona przed praktykami dumpingowymi — Szkoda — Okres, który należy uwzględnić*
(rozporządzenie Rady nr 384/96, art. 3 ust. 2)
5. *Wspólna polityka handlowa — Ochrona przed praktykami dumpingowymi — Margines dumpingu — Porównanie wartości normalnej z ceną wywozu*
(rozporządzenie Rady nr 384/96, art. 2 ust. 10)

1. Artykuł 18 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego nr 384/96 stanowi transpozycję do prawa wspólnotowego treści pkt 6.8, a także załącznika II Porozumienia o stosowaniu artykułu VI Układu ogólnego w sprawie tariff celnych i handlu 1994, w świetle których w miarę możliwości ma być on interpretowany. W związku z tym należy zauważyć, że odwołanie się do dostępnych danych jest uzasadnione, jeżeli przedsiębiorstwo odmawia współpracy lub jeżeli przedkłada fałszywą lub błędną informację, przy czym art. 18 ust. 1 zdanie drugie omawianego rozporządzenia podstawowego nie wymaga umyślnego działania.

Zakres starań podjętych bowiem przez zainteresowaną stronę w celu przekazania niektórych informacji nie pozostaje konieczne w związku z istotną jakością przekazanych informacji, a w każdym

razie nie jest jedynym rozstrzygającym elementem. Jeżeli zatem żądane informacje nie zostaną ostatecznie uzyskane, Komisja może odwołać się do dostępnych danych dotyczących tych informacji.

Ocenę tę potwierdza art. 18 ust. 3 omawianego rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którym jeżeli przekazane informacje nie są idealne pod każdym względem, nie zostaną one pomimo to pominięte, pod warunkiem że braki te nie spowodują nadmiernych trudności w dokonywaniu ustaleń o uzasadnionej dokładności, są one właściwie i terminowo przekazane oraz weryfikowalne, a zainteresowana strona działała, dokładając wszelkich starań. Fakt działania z dołożeniem wszelkich starań stanowi zatem jeden z warunków, które muszą być spełnione, aby Komisja była zobowiązana uwzględnić niepełne informacje.

Zatem jeżeli producent, w stosunku do którego prowadzone jest dochodzenie antidumpingowe, pomijając fakt, że dysponuje całkowitą wielkością swoich wywozów na rynek wspólnotowy, przekazuje Komisji w toku postępowania administracyjnego dane dotyczące swojej sprzedaży przeznaczonej do wywozu, które są sprzeczne, to nie można uznać, że działał on, dokładając wszelkich starań. W tej sytuacji Komisja nie ma obowiązku uwzględnić w celu obliczenia ceny eksportowej wykazów dokonanych na rynku wspólnotowym, skoro wykorzystanie ogółu zawartych w nich danych prowadziłoby koniecznie do błędnego rezultatu.

(por. pkt 103–106)

2. Przedsiębiorstwa, których dotyczy dochodzenie poprzedzające przyjęcie rozporządzenia antidumpingowego, powinny w trakcie postępowania administracyjnego, mieć możliwość skutecznego przedstawienia swego stanowiska w kwestii prawdziwości i znaczenia zarzucanych czynów i okoliczności oraz w kwestii dowodów, na których podstawie Komisja oparła swoje twierdzenie o istnieniu dumpingu i wynikającej z niego szkody

W tym kontekście niepełny charakter dokumentu w przedmiocie ujawnienia

ostatecznych ustaleń, o które to ujawnienie wniosły strony na podstawie art. 20 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antidumpingowego nr 384/96, prowadzi do bezprawności rozporządzenia ustanawiającego ostateczne cło antidumpingowe, wyłącznie jeżeli z powodu tego zaniechania zainteresowane strony nie mogły skutecznie bronić swych interesów. Tak jest w szczególności w przypadku, jeżeli pominięcie dotyczy ustaleń i faktów różnych od tych, w oparciu o które zostały nałożone środki tymczasowe, na które należy zgodnie z wyżej wymienionym przepisem zwrócić szczególną uwagę w dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń. Jest tak również w przypadku, gdy pominięcie dotyczy ustaleń i faktów różnych od tych, na których podstawie Komisja lub Rada przyjęły decyzję po przekazaniu dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, jak wynika z art. 20 ust. 4 zdanie ostatnie omawianego rozporządzenia podstawowego.

Fakt, iż Komisja zmieniła analizę w wyniku uwag, które zainteresowane strony przedstawiły co do dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, nie stanowi jednak sam w sobie naruszenia prawa do obrony. Jak wynika bowiem z art. 20 ust. 4 zdanie ostatnie rozporządzenia podstawowego, dokument w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń nie stoi na przeszkodzie wszelkim dalszym decyzjom Komisji lub Rady. Przepis ten ogranicza się do nałożenia na Komisję obowiązku bezzwłocznego poinformowania o faktach i ustaleniach różnych od tych będących podstawą początkowego podejścia zawartego w dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń. W rezultacie w celu ustalenia, czy Komisja poszanowała prawa zainteresowanych

stron wynikające z art. 20 ust. 4 zdanie ostatnie rozporządzenia podstawowego, należy jeszcze zbadać, czy Komisja poinformowała je o faktach i ustaleniach przyjętych dla celów nowej analizy dotyczącej szkody oraz formy środków wymaganych dla jej usunięcia w zakresie, w jakim różnią się one od tych przyjętych w dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń.

4. Ustanowienie ceł antydumpingowych nie stanowi sankcji za uprzednie zachowanie, lecz środek obronny i ochronny przed nieuczciwą konkurencją wynikającą z praktyk dumpingowych. Zatem w celu ustanowienia ceł antydumpingowych, które będą właściwie chronić przemysł wspólnotowy przed praktykami dumpingowymi, konieczne jest prowadzenie dochodzenia na podstawie jak najbardziej możliwie aktualnych informacji.

(por. pkt 134, 135, 140, 141)

3. Wyznaczając producentowi, w stosunku do którego prowadzone jest dochodzenie antydumpingowe, termin krótszy niż termin 10-dniowy w celu przedstawienia uwag co do dodatkowego dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, Komisja narusza art. 20 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego nr 384/96. Niemniej jednak okoliczność ta nie może sama w sobie prowadzić do stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia. Należy bowiem jeszcze ustalić, czy przyznanie terminu krótszego od terminu przewidzianego prawem rzeczywiście mogło naruszyć jej prawo do obrony w ramach spornego postępowania.

Jeżeli zatem instytucje wspólnotowe stwierdzają, że przywóz produktu podlegającego dotychczas ograniczeniom ilościowym wzrasta po wygaśnięciu rzeczonych ograniczeń, mogą one uwzględnić ten wzrost w celu dokonania przez nie oceny szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu.

(por. pkt 157, 158)

5. W ramach postępowania antydumpingowego, jeżeli produkt będący przedmiotem postępowania obejmuje szeroką

(por. pkt 147)

gamę towarów różniących się znacząco co do ich cech i ceny, może okazać się konieczne podzielenie ich na mniej lub bardziej jednolite kategorie. Działanie to ma umożliwić obiektywne porównanie porównywalnych produktów i uniknięcie w ten sposób błędnych obliczeń

marginesu dumpingu i szkody z uwagi na nieodpowiednie porównanie.

(por. pkt 172)